

Der er endnu et Punkt i de her foreliggende Sager, som jeg gjerne vilde sige et Par Ord om. Den ærede Forslagsstiller har berørt dette Punkt, men, saavidt jeg har hørt, er det ikke blevet videre behandlet af noget andet Medlem her i Salen; det forekommer mig imidlertid at være af en saa stor Betydning, at Forhandlingen ikke ret vel burde sluttes, førend det yderligere var blevet fremdraget. Jeg sigter her til Spørgsmaalet om, hvilken Majoritet der skal udfordres til en Rævningskjendelse. I Udkastets § 253 er det bestemt, at simpel Majoritet skal være tilstrækkelig til at sælde den Anklagebe skylbig. Jeg er fuldkommen enig med den ærede Forslagsstiller i, at det følger af den hele Institutions Aand og af de Forholde Beskaffenhed, hvorom der her er Tale, at Rævningernes Kjendelse ikke bør være bunden til bestemte Bevisregler, men de bør dømmes efter et frit Skjøn; men naar saa er, forekommer det mig, at man maa søge en Garanti for, at dette Skjøn virkelig er begrundet deri, at det overveiende Antal af Rævninger er enigt. Jeg kan ikke nægte, at naar der blandt Rævningerne staaer omtrent lige mange Stemmer, for at dømmes den Anklagebe, og for at friske ham, saa bliver efter min Mening Sikkerheden for, at Majoriteten af disse Mænds frie Skjøn, der gaaer ud paa en Domsfælselse, er rigtig, altfor ringe. Naar man siger til Rævningerne: „I skulle dømmes hver især efter Ederes bedste Overbevisning, uden at I have nødig at gjøre Rede for, hvorledes I ere komne til dette Resultat,“ — forekommer det mig, at man maa fordrø et overveiende større Antal Stemmer for Domsfælselsen, for at den trostigen kan ansees som det rigtige Resultat, ellers vil den Formodning, som kan være fremkommen mod den Anklagebe paa Grund af nogle Rævningers Erklæring, i høi Grad blive svækket ved det modstaaende Skjøn fra næsten ligesaa mange Rævninger. Den ærede Forslagsstiller hittede vel, at hvad det kom an paa, det var saa at sige at fremtvinge en rolig og alvorlig Overveielse hos Rævningerne, og han troede at have fundet et Middel til at fremtvinge denne Overveielse ved at foreskrive, at de, naar de ikke kunne blive enige, skulle blive idetmindste 6 Timer samlede; men

jeg kan ikke nægte, at det forekommer mig, at den Udvei, der saaledes er paavist i Lovudkastet, ingenlunde kan ansees for heldig. Jeg tvivler meget om, at det vil nytte stort at tvinge Rævningerne til saaledes at blive sammen, naar de først hver for sig ere komne til en Mening, og det har vist sig, at der ikke er nogen Samstemning mellem dem; forudsat at de ikke komme til noget sælles Resultat efter en halv eller en heel Times Forløb, vil deres nødtvungne Samværen i endnu 5¹/₂ eller 5 Timer vistnok føre til alt Andet end en skjønnere Enighed. — Jeg skal ikke opholde Thinget længere.

Jessen: Jeg vil blot ganske kort værges mig mod nogle Misforstaaelser, der have gjort sig gjældende med Hensyn til hvad jeg forleden Dag hittede. Jeg paastod, at Rævningerne, ved at danne sig en Overbevisning om, hvorvidt den Anklagebe ifølge Anklageacten var skylbig eller ikke, bleve veiledede ved visse Regler, som de maatte følge ved deres Overveielse af, hvorvidt de enkelte Punkter i Anklagen vare beviste eller ikke, at der i England ved Pragis, ved Præjubicater og tildeels ved Lovregler var foreskrevet, i hvilke Bestanddele Hovedspørgsmaalet, om den Anklagebe var skylbig eller ikke, bør opløses, og hvilke Punkter der burde være beviste, for at Rævningerne kunde erklære ham skylbig. Jeg tillod mig at gjøre opmærksom derpaa, fordi jeg troer, at en af de væsentligste Grunde, der ere paaberaabte mod Rævningers Indførelse, er Frygten for, at den Sikkerhed for den uskyldige Anklagebe, som nu haves gennem det lovbestemte Beviis, kunde tabes, naar Rævningeretten dømtes efter et ubundet Skjøn, der, naar man lagde megen Vægt paa Udtrykket „ubundet Skjøn“, let vilde betragtes som et løst Skjøn og altsaa vilde være uden Tillid. Jeg gjorde navnlig i Rævningeinstitutionens egen Interesse opmærksom paa, at man ikke kunde betragte det Skjøn, hvortil Rævningerne kom, som et løst Skjøn, men at der vilde blive givet Rævningerne Dpfordring til at tage ethvert væsentligt Punkt i Anklagen under Overveielse, forinden de afgave deres Skjøn, at der altsaa vistnok hverken forlangtes noget bestemt Quantum Beviis eller var fore-